

100 dies de Govern: paràlisi o unitat

L'economista i educador Richard Whately afirmava que si perdies una hora al matí, et passaries la resta del dia buscant-la. És del tot cert. A tots nosaltres ens ha passat alguna vegada. Un Govern que perd 100 dies d'una legislatura, els trobarà a faltar durant molts anys. Però no només ell; tots nosaltres, tots els ciutadans. Tota la societat. Fins i tot els que encara no hi són.

I on som 100 dies després? A un pas del col·lapse. Per moltes raons. Algunes -no poques-, externes. Però d'altres, ben importants, internes. Per decisions, o més aviat, per manca de decisions pròpies. Un Govern que ha dedicat bona part dels primers 100 dies a escenificar, en el debat nacional, l'escalada i la confrontació (acompanyat des dels faristols de la Moncloa per una actitud idènticament irresponsable) enlloc de promoure el diàleg i la concertació, per acabar acordant un canvi de rumb en aquesta dinàmica en una insòlita reunió secreta de Govern i començant a posar en pràctica aquesta necessitat d'enfortir el diàleg en una també reunió secreta entre Presidents i fins i tot negada davant els mitjans de comunicació ni 24 hores després d'haver-la celebrat.

Però si en el debat nacional sembla que el rumb no és clar i que l'estratègia és si més no doble -confrontació/diàleg- i incompatible a mig termini (tot i que en el curt, pugui tenir

l'habilitat de satisfer les exigències de propis –UDC- i estranys –ERC-), en el debat social, el col·lapse deriva de la paràlisi. A tall d'exemple, en 100 dies, s'han pres la meitat d'acords de Govern que la passada legislatura. I per contra, la situació de fragilitat absoluta de la societat catalana, cada cop més fragmentada entre rics més rics i pobres més pobres, exigiria més iniciativa que mai. I no és evidentment una qüestió quantitativa, sinó qualitativa. Les decisions preses fins ara no poden llegir-se en altres termes que en els de la consolidació d'una política d'austeritat europea que ha volgut contraposar l'Estat del benestar al creixement econòmic, i en la que el Govern de Catalunya abans fins i tot que li fos exigít, va voler esdevenir un alumne exemplar.

És evident que la paràlisi, que s'expressa ara en el retard en la concreció en seu parlamentària d'una de les peces més rellevants de tot Executiu, els pressupostos, té molt a veure amb la incomoditat d'ERC a l'hora de complir la "seva" part de l'"Acord d'estabilitat de Govern".

I en aquest context apareix una ofensiva comunicativa amb l'objectiu d'incorporar a ERC i al PSC al Govern per guanyar estabilitat. Una ofensiva, tanmateix, ben desproveïda de qualsevol predisposició a canviar de rumb. Ben desproveïda de l'assumpció de la més mínima responsabilitat per la

situació actual. Més pensada, per tant, per externalitzar les conseqüències de la situació de paràlisi.

Sense autocrítica ni predisposició al canvi de rumb, aquest plantejament difícilment pot ser sincer; difícilment pot tenir credibilitat. Si es vol, la qüestió de confiança, en seu parlamentària és el mitjà per cercar més suports a partir d'un debat franc i d'un oferiment sincer a consensuar el rumb, si més no entre tots aquells que comparteixen qüestions democràticament tant inqüestionables com la voluntat de treballar per un futur expressat per tots els ciutadans a partir del dret a decidir.

Seria un greu error creure que el diàleg -fins ara inexistent- entre la majoria parlamentària i l'oposició es pot fragmentar per abordar exclusivament la concreció dels comptes de la Generalitat per a 2013. Seria un greu error entendre que el canvi de parella de ball del Govern en funció dels temes sotmesos a votació (debat nacional/debat social) permeten construir un país amb futur. Seria un greu error pensar que els reptes que tenim avui i aquí es poden prendre sense cercar el màxim consens possible. I això comporta necessàriament abordar el debat sobre el rumb, no tan sols sobre una pàgina.

Ara el que cal és un govern fort i sòlid. No es tracta de canviar de crossa (PSC per ERC). Ens equivocaríem. Si bé

és cert que en ambdues fórmules, el govern tindria legitimitat i majoria suficient, no és convenient. Ja ho hem vist aquests 100 primers dies. Els problemes i reptes que té el país i la necessitat d'encertar i prioritzar bé les solucions reclamen d'unitat excepcional. Hi ha una majoria de 104 diputats i diputades (amb ICV) que hem donat suport a una resolució sobre la consulta i les seves condicions. Tenim una àmplia i sòlida base. Ara cal redoblar aquesta majoria nacional amb una majoria social (concertada també amb d'altres actors socials) per a donar respostes als greus problemes de la nostra societat i de la Generalitat. Un govern amb crosses, seria –un cop més– un govern coix. I potser és útil pels partits, però Catalunya no s'ho pot permetre. Li toca al president Artur Mas liderar la negociació amb habilitat, flexibilitat, generositat i humilitat. I autoritat. És l'hora greu que reclama –de tothom– lideratges d'alçada, no de curta volada. Però cal posar-s'hi de valent, no només amb declaracions.

Abraham Lincoln afirmava que si poguéssim saber on estem i on ens dirigim, podríem jutjar millor què fer i com fer-ho. No és temps de silencis, d'escarafalls o de monòlegs. És temps de diàleg i de concertació sobre el rumb a seguir. Altrament, només queda assumir la responsabilitat.